

Oklanderlighet, f. 3. — **Oklanderligt**, adv.

OKLAR, a. 2. 1) Ej klar. *O-t glas. O. luf.* — *Syn.* Dunkel, Grumlig, Skum. — 2) (fig.) a) Ej färdig, ej beredd, ej i ordning. — b) Otydlig. — c) (pop.) Säges hotelsevis. *Om du det gör, så är du o.*, olycklig.

OKLARHET, f. 3. 1) Brist på klarhet. *Luf-tens o.* — 2) (fig.) Otydlighet.

OKLART, adv. På ett oklart, otydligt sätt. — *Syn.* Dunkelt, Otydligt.

OKLOK, a. 2. Ej klok: 1) Som ej har tillräckligt öfverdömesförmåga, att alltid finna den regel, efter hvilken man bör handla. *O. människa.* — 2) Som röjer oklokhet. *O-t upp-förande.* — *Syn.* (för begge bem.) Ovis, Oförståndig, Oförnuftig, Dum, Däraktigt, Enfaldigt.

OKLOKHET, f. 3. Brist på klokhet. — *Syn.* Ovisshet, Oförstånd, Oförståndighet, Dumhet, Däraktighet, Enfaldighet.

OKLOKT, adv. På ett oklokt sätt. — *Syn.* Ovist, Ovisligen, Oförståndigt, Oförnuftigt, Dumt, Däraktigt, Enfaldigt.

OKONSTLAD, a. 2. Ej konstlad, ej tvungen, ej sökt, ej tillgjord. *Ett o-t skick, väsende.* — *Syn.* Enkel, Naturlig, Osökt, Otvungen, Fri.

OKONSTLADT, adv. På ett okonstladt sätt. — *Syn.* Naturligt, Enkelt, Osökt, Otvunget.

OKOSTIG, a. 2. (pop. o. fam.) Tung och olustig af för mycken mat. — *Okostighet*, f. 5.

OKRAFD ell. **OKRÄFD**, a. 2. Ej kräfd; omanad.

OKRAFDT, adv. Utan att kräfas, omanat, opåmint.

OKRISTLIG, a. 2. 1) Ej kristlig. — 2) (pop. o. fam.) a) Omensklig. — b) Utomordentligt stor. *En o. hop.* — *Syn.* Se *Stor*.

OKRISTLIGT, adv. (pop. o. fam.) 1) Omenskligt. — 2) Utomordentligt, i högsta måtto. — *Syn.* Se *Ganska*.

OKRÄNKT, a. 1. 1) Se *Oförkränkt*. — 2) Ej förförd. *O. mö.*

OKTAEDER, äktaéd'r, m. 2. pl. — *edrar.* (geom.) Af åtta liksidiga trianglar innesluten solid figur. [Oct —.]

OKTANDRIA, äktandri'a, f. sing. Åttonde klassen af Linnés system, innefattande växter med åtta fria ståndare i samma blomman som pistillen. [Oct —.]

OKTANT, äktántn, m. 3. Astronomiskt instrument, som innehåller en åttendedel af en cirkel. [Oct —.]

OKTAV, äktáv, m. 3. (lat. *Octavus*, den åttonde) 1) Bokformat, då arket är viket i åtta blad. *En bok i o.* — 2) (i musik och sång) a) Åttonde tonen ifrån grundtonen. — b) Följd af åtta toner i den diatoniska skalan. — *Ss. O-b and, -format.* [Oct —.]

OKTAVARK, äktávarrk, n. 3. Ark, viket i åtta blad. [Oct —.]

OKTAVBLAD, äktávblád, n. 3. Blad af ett oktavark. [Oct —.]

OKTAVFLÖJT, äktávflöjt, m. 3. Ett slags flöjt, som är en oktáv högre än den vanliga. Kallas äfven Piccoloflöjt. [Oct —.]

OKTOBER, äktóbb'r, m. sing. (af lat. *Octo*, åtta) Hos de gamla Romarne den åttonde, hos oss den tionde månaden i året. Slagtmånad. [Oct —.]

OKTODES, äktodés, m. 3. Bokformat, då arket är viket i åderton blad. [Oct —.]

OKTROJ, äkträ'j, m. 3. (fr. *Octroi*, af medeltidslat. *Auctorium*, lat. *Aucloritas*, anseende)

Af regering åt enskilt man eller bolag beviljad privilegium å ett handels- eller näringsföretag. [Octroj.]

OKTROJERA, äkträj'era, v. a. 1. Meddela oktroj. [Oct —.]

OKULERA, v. a. 1. (af lat. *Oculus*, öga) Ympa på så sätt, att ett öga från ett ädelt träad insättes emellan barken på en kärnsta. — *Okulerande*, n. 4. o. *Okulering*, f. 2. [Ocul —.]

OKULERKNIF, -- ärkniv, m. 2. pl. — *knifvar.* Särskilt slags knif, som begagnas vid okulering. [Ocul —.]

OKULIST, -- i'sst, m. 3. Ögonläkare. [Ocul —.]

OKULÄR, -- är, a. 2. (lat. *Ocularis*) Som angår ögonen; ögon-. I sammansättningar. [Ocul —.]

OKULÄRGLAS, -- är'grlås, n. 5. Det glas, som i en tub sitter närmast ögat. [Ocul —.]

OKULLSTÖTLIG, se *Oomkullstöttlig*.

OKUNNIG, a. 2. Ej kunnig: 1) (om person) a) Som ej har vetenskap, kännedom om en sak. *Vara o. om en sak, om en händelse, som passerat.* — b) Saknande kunskap, insigt, erfarenhet, färdighet i (vetenskap, konst, yrke). *O. i matematik, i ett språk, i musik, i ritkonsten, i att väfva.* — c) Utan kunskaper, insigter. *En o. person.* — 2) (om sak) Okänd, obekant. Brukas i denna bem. af en och annan, men ej språkriktigt. — *Syn.* Oveterligt.

OKUNNIGHET, f. 3. Egenskapen att vara okunnig. *Förebära o. om ett förhållande. O. i en vetenskap, en konst, ett yrke.* — *Syn.* Ovetenhet.

OKYNNE, n. sing. Ondt kynne, benägenhet att göra andra skada, att begå elaka streck, mer af öfverdåd, än egentlig elakhet.

OKYNNESFÄ, n. 4. Boskapsdjur, som är fallet för att göra obägen.

OKYNNIG, a. 2. Som har ondt kynne, benägen att göra ondt. Säges isynnerhet om dem, som gerna tillfoga andra skada, mer af öfverdåd och lättsinne, än af verklig ondska. *Ett o-t barn.* — *Okynnigt*, adv.

OKYNNIGHET, f. 3. Se *Okynne*.

OKYSK, a. 2. Som gör sig skyldig till ofoflig kärleksnjutning eller har böjelse derför. *En o. person.* Säges äfven om sak, t. ex.: *O-a tankar.* — *Syn.* Otuktig.

OKYSKHET, f. 3. Den last, då en människa gör sig skyldig till ofoflig kärleksnjutning. — *Syn.* Otukt, Otuktighet.

OKYSKT, adv. På ett okyskt sätt, i okyskhet. *Lefva o.* — *Syn.* Otuktigt.

OKÄND, a. 2. Ej känd, ej bekant. *Vilja vara o. Det är o-t, huru dermed förhåller sig.* Jfr. *Känd*, under *Känna*. — *Syn.* Obekant.

OKÄNNBAR, a. 2. 1) Som ej kan kännas. — 2) Se *Oigenkännelig*.

OKÄNNELIG, a. 2. Se *Oigenkännelig*.

OKÄR, a. 2. Ej behaglig. Har ej person till subjekt. *Det är mig o-t att nödgas säga det, jag säger det ogera.* — *Syn.* Öbehaglig, Oangenäm.

OKÄRLIG, a. 2. Se *Ovänlig*.

OKÖP, n. sing. *Icke o.*, godt pris.

OKÖPANDES, adv. Utan köp. *Hafva, få något o.*

OLAG, n. sing. 1) Tillstånd, då något icke är i lag, i skick, i ordning, såsom det bör vara. *Bringa, komma, vara i o. Magen, låset, uret är i o. Sätta ett lås i o. Alltid är något i o.*, alltid har han (hon o. s. v.) något att knota öfver, att påminna. — *Syn.* Oskick, Oordning.